

Nr 502

Av herr **Eliasson** i Sundborn, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 44, med förslag till lag om ändring i kommunal-skattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I proposition nr 44 föreslås viss omläggning av skogsbeskattningen för att undanröja de hinder som nuvarande skatteregler visat sig innebära mot frivillig medverkan i åtgärder för jordbrukets och skogsbrukets yttre rationalisering och för överlåtelse av dispositionsrätten till mark som erfordras för vägar, kraftledningar m. m. Vidare föreslås ändrade bestämmelser rörande beskattningen av s. k. ståndskogslikvider i samband med laga skifte eller annan jorddelningsförrättning.

Enligt propositionen, som i huvudsak bygger på skattelagssakkunnigas betänkande, skall ståndskogslikvid anses likställd med likvid för skog som avyttrats i samband med marken. Härigenom får den som mottager ståndskogslikvid samma rätt till värdeminskingsavdrag, som föreligger för den som avyttrar skog i samband med avyttring av marken. Vidare blir bestämmelserna om ackumulerad inkomst tillämpliga även på mottagare av ståndskogslikvider. Detta medför, att likvidmottagaren får vissa möjligheter att mildra progressionen i den statliga beskattningen i fråga om den del av ståndskogslikviden, som trots avdragsreglerna blir beskattad; likviden kan nämligen fördelas på flera år bakåt i tiden.

Den som mottager ståndskogslikvid får därjämte enligt propositionen möjlighet att insätta hela beloppet på skogskonto.

Beträffande utgivare av ståndskogslikvid föreslås följande regler. Utgivaren av ståndskogslikvid skall äga rätt till värdeminskingsavdrag för skog som avverkas eller försäljes på rot inom två år efter det lagakraftägande beslut om fastställelse av förrättningen föreligger. Detta avdrag får ske med belopp motsvarande rotvärdet av det försälda virket, dock högst det belopp som erlagts i ståndskogslikvid.

Såsom framhålles av departementschefen föreligger speciella skäl till lättnader i fråga om beskattningen av ståndskogslikvider. Det råder ingen tvekan om att de nuvarande reglerna utgjort ett hinder för slutförandet av betydelsefulla jorddelningsförrättningar. Detta har varit särskilt påtagligt inom Kopparbergs län, där en omfattande skiftesverksamhet pågår. Med hänsyn härtill är det värdefullt att ändrade beskattningsregler nu föreslås i syfte att underlätta regleringen av ståndskogslikviderna.

De föreslagna möjligheterna till värdeminskingsavdrag innebär utan tvivel en förbättring. Dock synes den tid inom vilken utgivaren av stånd-

skogslikvid skall äga rätt att göra ifrågavarande avdrag alltför knapp. Det bör påpekas, att ståndskogslikviderna ibland kan uppgå till mycket stora belopp. Det kan då uppstå svårigheter för vederbörande att erlægga likviden, därest avverkningen försvåras till följd av väderleken, minskade inköp av sågverks- och massaindustrierna eller en betydande nedgång i skogspriserna. Med hänsyn till såväl dessa omständigheter som angelägenheten av att skiftesverksamheten kan bedrivas utan alltför betungande kostnader för den enskilde och utan onödig tidsförlust är det av vikt, att beskattningsreglerna på allt sätt förbättras. Av dessa skäl bör ifrågavarande rätt till värdeminskningssavdrag för utgivare av ståndskogslikvid föreligga, om avverkning av skog eller upplåtelse av avverkningsrätt skett inom tre år från det lagakraftägande beslut om fastställelse å förrättningen föreligger.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 44 måtte besluta, att den tid, inom vilken utgivare av ståndskogslikvid skall äga möjlighet att göra avdrag för värdeminskning för skog vid avverkning i anslutning till jorddelningsförrättning, skall utsträckas till tre år; samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig författningstext.

Stockholm den 1 april 1959

Lars Eliasson

i Sundborn